

Bewegende, stillevende beeldende kunst op de scène dus, waarnaar ik op het puntje van mijn stoel zat te kijken.

Festivalthema

De andere geplande coproductie, met het Brusselse bewegingstheater Maquette, ging niet door; er ontbrak geld en tijd om hun filmproject op tijd af te hebben. *Zonder titel* van Veerle Bakelants stond aangekondigd als productie van De Beweging en je moest er ook evenveel voor betalen als voor de andere voorstellingen. Herbert Reymer achteraf: 'Het was een onderzoekswerk. Die voorstelling is autonoom gerealiseerd.' Ik vond het pijnlijk voor de choreografe en gênant voor mezelf dat het publiek dit therapeutisch project als een voyeur moest ondergaan.

Naast de dansante uitschieter *Dansé donsé dan dan* van de drie jonge mannen van Latri-nit, en de wellicht goed bedoelde, maar (nog?) niet erg gelukte producties van Patricia Kuypers en van Pé Vermeersch in het programma, was er de productie *sos*, die in de lijn van het festivalthema beeldende kunst met lichamen maakte. Deze voorstelling is een choreografie van de in 1992 aan aids overleden choreograaf Gerhard Bohner en wordt gebracht door het Berlijnse Rubato. Bohner maakte in de jaren tachtig een reconstructie van het Triadische Ballet van Oskar Schlemmer. Dat Bauhaus-modernisme vinden we ook terug in *sos, A Tender Slowness*, dat strak architecturaal van vormgeving en beweging is. Tegen een muur staan een man en een vrouw; ze bewegen en gesticuleren langzaam als in een on-

derzoek naar de fundamenteën van de oerbe-wegingen. Een zwarte en een rode ronde vil-ten doek draperen ze in een driehoek om hun lichaam, spreiden ze uit tot een cirkel, vou-ven ze tot een kegel. De geometrische ab-stractie wordt geaccentueerd door de klanken en de lange Duitse tekst, die misschien wat zwaar overkwam voor de toeschouwer. Tege-lijk relativeerden het woord en het gedanst beeld die zwaarte.

Mime

De relatie tussen beeld en theater was ver-der ook aanwezig in de workshops en ateliers rond Meyerholds biomechanische acteursop-leiding. Maar hoe zat het nu met de mime, laat staan met pure mime? Er was een studie-dag over mime-opleiding en mime-produk-ties, choreograaf Marc Vanrunxt gaf een toonmoment van een praktijkles met studen-ten van de Amsterdamse mime-opleiding, maar voor de rest? Eigenlijk maar heel wei-nig. Gelukkig was er nog het tweede deel van de slotvoorstelling *Glottisdans*. Het was de Belgische première van de Nederlandse cho-reografen Roebana & Leine & van de Brit Norton. In het tweede deel *Sub Rosa* (in een choreografie van Norton) bracht een duo een mengvorm van mime en dans. De samenwer-king tussen de legendarische mimespeler Etienne Decroux en de moeder van de mo-derne dans, Martha Graham, werd als het wa-re in deze productie voortgezet. Gebaren, ge-laatsuitdrukkingen, duidelijk herkenbare mi-mebeelden van concrete handelingen trekken samen in ritmische bewegingen, en worden

dan gekatapulteerd om uit elkaar te spatten.

Dit tweede deel van *Glottisdans* legde lin-ken tussen dans, mime en beeldende kunst. Verder vulden alleen *sos*, *A Corps Perdus* en *Interesting Bodies* het festivalthema in. De meeste festivalvoorstellingen liepen al, min of meer succesvol. In die zin was het programma wat risicoloos, of misschien beter gezegd, een veilig aftasten. Financies (o.a. de adering van vorig festival) en een onzekere toekomst zullen zeker parten gespeeld hebben. Het tus-senland van beeldende kunsten en dans & mime had volgens mij meer en dieper bewan-deld en bewerkt kunnen worden. Het bleef nu eerder beperkt tot een aanstippen. Ik hoop dat er bij de volgende editie meer werk ge-maakt wordt (kan gemaakt worden) van dit interdisciplinair thema, en dat er eens flink geploegd wordt in dat tussenveld van beeld en beweging, en dat ook mime daar serieus bij betrokken wordt. Ik ben er zeker van, dat die mengelingen tot verbluffende resultaten kun-nen leiden. Het museumproject toonde dat al aan. Nog meer van dat!

Tuur Devens

Glottisdans - Harijono Roebana, Andrea Leine & Paul Selwyn Norton / Leoni Ravestein

